

SANNE GRAAKJÆR PETERSEN

Det eneste hun ville var at danse.

Hvis du undrer dig over, hvorfor jeg på brystet har et klistermærke med en pil, der siger „denne side op“, så skyldes det, at jeg engang var verdensmester i bossa nova. Dansen altså. Ikke musikken. Jeg kan nemlig ikke spille noget instrument. Trinnene derimod vakte min interesse. Mange gange har jeg i min beskedne stue bevæget min halvnøgne krop til tonerne fra The Girl from Ipanema – vrikket med min mindre beskedne ende til guitarens rytmeafaste men yderst avancerede akkordspil. Og som tiden gik, blev jeg stadig bedre. Tonerne drev det så vidt, at jeg selv i gaderne måtte bevæge mig anderledes end de fleste. Ja, selv når jeg aflagde visitter hos venner og bekendte, var min motorik påfaldende. Bevægelsen blev en del af min personlighed. Det kan da godt være, det så tåbeligt ud, men når folk opstillede forundrede miner, spurgte jeg lettere henkastet: „Hvordan kende danseren fra dansen?“ Min læge hævdede, at jeg havde fået en virus på balancenerven, og at videnskaben ikke vidste, hvor lang tid det ville tage, inden den fortog sig. Selv vidste jeg med tiden ikke, hvad der var oppe, og hvad der var nede. Derfor vrikkede jeg mod posthuset, hvor jeg erhvervede mig ovenstående klistermærke med en pil, der siger „denne side op“. Det satte jeg så på min brystkasse, hvorfor såvel jeg selv, min læge samt folk på gaden nu kan komme mig til undsætning, hvis jeg en dag skulle miste balancen.

Jeg er ingen flamingo.

Jeg har på det seneste bemærket, at folk finder mig lettere latterlig, når jeg strejfer rundt i gaderne og tér mig, som var jeg en hund. Jeg kan da godt se, at det på visse personer kan virke anstødende, men hvilken befrielse er det ikke, når man nu engang har haft den trang i snart 154 år. Af uransagelige årsager skulle det tage mig så lang tid at få snuset mig frem til, at det „at lette ben“ går langt nemmere samt mere yndefuldt, når man står på alle fire. Folk skulle jo nødig tro, jeg var en flamingo i balanceakt besværet med at styre strålen. Derfor gav jeg også tidligere et diskret bjæf fra mig, når folk passerede mig i hin uheldige positur. Nu kan jeg stå på alle tre med det fjerde i vejret og fryde mig over børnenes udsagn om, hvor sød og blød jeg er. Mindre heldigt er det bare, når forældrene med forundrede ansigter trækker børnene bort. De tror selvfølgelig, jeg bider. De skulle bare vide, hvor godhjertet jeg er. Og trofast. Det nager mig blot, at jeg ikke har noget halsbånd, for jeg kan ikke finde hjem.

Librettoen.

Måske tænkte jeg forkert, da jeg sprang ind i en af de der maskiner, hvori børn kan få en køretur for omkring to kroner, mens en given melodi akkompagnerer forældrenes manglende tålmod. Jeg havde sparet op længe, så hver gang melodi og bevægelse satte i stå, fandt jeg blot begærligt endnu en mønt frem fra lommen. Jeg agtede nemlig at blive siddende der den ganske dag. Således befandt den anden sig kun en halv meter fra mig, og jeg havde nu muligheden for at udforske grunden til hans påfaldende placering, som han sad der dag ud og dag ind i en glasdørsåbning, konverserende med sit eget spejlbillede, som folk forundret passerede. Måske man kaldte ham noget. Hans ord nåede mig dog kun i brudstykker, da min maskine, alt efter hvor langt den var henne i sin melodi, var ham mere eller mindre nær. Først troede jeg, han spurgte, om jeg kunne undvære to kroner, men da min beholdning var sluppet op, stod det mig klart, at han nævnte mig ved navn og ønskede at køre med.

Efterårsmanden.

Den der mand på fortøvet gik og sparkede de mange visne blade væk, så han kunne komme forbi. Den strikkede hue var lidt for stor, hvorfor skyggen hvilede på brynene, og et øjeblik måtte jeg overveje, om hans ordenssans skyldtes et indskrænket udsyn. Men han så bladene meget nøje, og de måtte væk. Ud i rendestenen, hvorefter en bil snart ville passere det satans blad og atter hvirvle det op på fortøvet to meter længere fremme. To meter væk er imidlertid langt væk, og indtil videre var vejen banet. Gudskelov. Lygtepælen skulle også klappes – blidt men bestemt, med ti centimeters mellemrum, bare lige for at sikre at den stod fast, og at den ikke, når han havde passeret den, ville tippe ganske sagte og følge hans lige linie hen ad fortøvet for til sidst at ramme ham i nakken. Og måske huen ville blive beskadiget. Han skred frem – langsomt, men sikkert, og inden længe ville han nå til et centrum med alle de mange ulykker, han måtte nå at afværge. Idet jeg overhalede ham indenom, strejfede jeg svagt hans Jeva-rygsæk – han stivnede og sendte mig et foruroliget blik, der fortalte mig om de farer, der ventede mig forude.